

O świadomości

Jednym z nielicznych zagadnień, w których zarówno psychologia, jak i wszystkie inne formy konwencjonalnie pojmowanej nauki muszą ustąpić miejsca filozofii jest zagadnienie świadomości. Pośród prac znanych i cenionych Badacz temat ten jest bardzo często omijany, traktowany po macoszemu i wyrażany przy użyciu półśłówek wynika to z tego, jak zawiłym i skomplikowanym tematem jest. Rozmowa bądź analiza tematu często spotyka się z ostracyzmem i niechęcią ze strony osób, których ten temat najbardziej dotyczy.

1. Czym jest świadomość?

Zacznijmy więc od podstawowego i jakże kluczowego pytania- Czym jest świadomość i jak ją definiujemy? Samo to pytanie już budzi, kontrowersje ponieważ jest ona powszechnie uważana za jedno z pojęć podstawowych jednakże najbardziej rozpowszechniona definicja świadomości daleka jest od tej poprawnej. Jak czytamy w "Fenomenologii ducha" autorstwa G.W.F Hegla duch (inaczej świadomość) to byt który "Wyobcowuje i ponownie jedna się z samym sobą" dalej Hegel pisze "Poprzez filozofię duch poznaje samego siebie zarówno jako podmiot, jak i substancję" zrozumienie tego poglądu pozwala nam zacząć prawdziwie poznawać świadomość w jej najczystszej formie. Hegel stara się nam przekazać, iż poznanie świadomości jest jedynie możliwe przy użyciu niej samej jako narzędzia poznania a oderwanie jej i postrzeganie w bardziej abstrakcyjnych konturach spełni na niczym.

Świadomość to zdolność do poznawania, wewnętrznego (samej siebie, konceptów i zjawisk pokrewnych) oraz do poznawania zewnętrznego (zjawisk społecznych, ideologi*, konceptów moralnych oraz zjawisk i fenomenów kulturowych). Obdarcie jej, z której kolwiek z tych elementów sprawi że zamiast o świadomości całkowitej (typu A) mówić będziemy o świadomości częściowej ak. Rozwijającej się (typu B). Sama zdolność do interpretacji konceptu świadomości w odniesieniu do samego siebie implikuje fakt jej zaistnienia, częściowego bądź całkowitego

2. Formy i Rodzaje świadomości

Świadomość występuje w trzech głównych formach:

- A. Całkowitej
- B. Częściowej (rozwijającej się)
- C. Absolutnej (jest to forma ultymatywna, nieosiągalna)

Typ A to forma w pełni rozwinięta zdolna do interpretacji wewnętrznej, jak i zewnętrznej. Wywodzi się z alienacji wstępnej, jak i wtórnej, która musiała zaistnieć na pewnym etapie życia i dać rezultat w postaci przyspieszenia rozwoju świadomości typu B.

Typ B jest formą częściowo przejściową w rozwoju, z braku jakiegokolwiek formy świadomości do typu A. Bardzo powszechne jest zjawisko pozostawania na etapie typu B wynikające z zaniku bądź całkowitego braku występowania, jakiegokolwiek formy alienacji.

Typ C za to jest tym, co Hegel określa mianem "absolutu", "ducha samodzielnego" która nie posiada już ani podmiotu (samej, siebie) ani własnej substancji, ponieważ sama się nią stała (na podobnej zasadzie co wosk ze świecy wtopiony w koszule zatracą swoją substancję a zaczyna być formą substancji zjednoczonej, Jednocześnie będąc woskiem i koszulom nie będąc ani tym, ani tym).

wśród ludzi występują typ A i typ B za to typ C jest z samej swojej natury idealny i nieosiągalny dla żadnego logicznego bytu.

3. O powstawaniu świadomości

Podstawą ku zaistnieniu świadomości jest wystąpienie alienacji. Alienacja pełni rolę katalizatora jej rozwoju umożliwia ona poznanie wewnętrzne wynikające z oderwania od innych jednostek.

Alienacja wstępna rozpoczyna proces kreacji świadomości, nadaje osobie podstawowe cechy autoanalizy co przeważnie z czasem wytwarza świadomość typu B. Musi być to proces długotrwały i dewastujący dla jednostki, może, ale nie musi objawiać się on pod postacią wydarzeń traumatycznych bądź ogólnie rzecz biorąc negatywnych w odbiorze.

Tak samo kluczowe oraz konieczne jest wystąpienie alienacji wtórnej, zaczyna ona występować po pojawieniu się świadomości typu B jako formy odpowiedzi zewnętrznej na jej wystąpienie. Jest ona narzucona na jednostkę poprzez środowisko ak. Otoczenie. Pomimo bycia jednoznacznie negatywną jej wpływ jest kluczowy oraz konieczny w kreacji świadomości typu A. Obydwie te formy rozpoczynają długi proces samokrytyki, w którym jednostka zyskuje standardowe dla niej samej cechy.

4. Zakończenie

Proces powstawania świadomości jest wysoce destrukcyjny jednakże sprawia on że osoba zaczyna w lepszy oraz bardziej wartościowy sposób postrzegać świat.

Świadomość to najpiękniejszy wyrok, na jaki możemy być skazanymi, za tu jej brak to najokrutniejsza łaska, jakiej możemy doświadczyć .

Sprostowanie

*- Ideologii nie w rozumieniu powszechnym (zbiory doktryn politycznych), lecz w Žižkowskim.

O świadomości

Plaga